

Vestitorul numelui lui Iehova

1 Octombrie

Numărul 19

Răsbunătorul lui Iehova

Partea I-a

Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Și i-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului. — Ioan 5: 22, 27.

IEHOVA trebuie și va și nimici pe toți dușmanii săi, pentruca numele său sfânt, onoarea și renumele său bun să fie restabilite pentru totdeauna. În nici un alt caz lumea nu s'ar putea curăți și numele lui Iehova nu s'ar putea restabili în inima și mintea creaturilor la locul ce i se cuvine. Judecățile sale asupra dușmanilor săi au fost însemnate. Spre executarea sentinței folosește Iehova pe unele din creaturile sale, cari sunt dovedite sincere și credincioase față de el. Un executor al sentinței este acela care pe baza unei imputerniciri dovedite sau a unei însărcinări legalizate, duce la îndeplinire o sentință valabilă de drept. Cel care aduce sentința, poartă răspunderea pentru ea. Executorul este numai brațul legii sau a imputernicirii celei mai înalte. Sentința adusă de Domnul asupra dușmanilor lui Dumnezeu declară, că trebuie să fie nimiciți. (Psalm 145:20). „Mâna la împărate va ajunge pe toți vrăjmașii tăi, dreapta la va ajunge pe cei ce te urăsc, și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia lui, și-i va mânca focul. Ei au urzit lucruri rele împotriva ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti. Căci îi vei face să dea dosul, și vei trage cu arcul tău asupra lor”. (Psalm 21:8, 9, 11, 12). Un executor al sentinței este un răzbunător al numelui lui Iehova. „Aunci când voi ascuți fulgerul săbiei mele, și voi pune mâna să fac judecată, mă voi răzbuna împotriva protivnicilor mei, și voi pedepsi pe cei ce mă urăsc”. — Deuteronom 32:41.

„Cine sunt dușmanii lui Dumnezeu? Cel dintâi dușman al lui și cel mai înverșunat adversar este Satan, Diavolul, și împreună cu el sunt o oaste de creaturi nelegiuite. Dorința lacomă a Diavolului de a face pe oameni slujitorii lui, l-a îndemnat ca să urzească un plan viclean, prin care a căutat să înstrăineze pe oameni de către Dumnezeu. Planul viclean a avut de bază o religie falsă, anume în primul rând cinstirea Diavolului, și în urmă cinstirea a orice altul, prin care oamenii s'ar putea înstrăina de către Dumnezeu. Este scopul hotărât al lui Iehova, ca să zdrobească mascarada falsă religioasă a Diavolului, și ceiace a rezultat din ea; scopul acesta îl exprimă cu siguranță în cuvintele următoare: „Voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului”. (Exodul 12:12). Pe cine va folosi Iehova, ca să-i execute judecățile? Dumnezeu a început să formeze cu Izrael icoane

întru executarea judecăților sale, și pentru a preumbri pe executorul său de sentințe. „David a făcut dreptate și judecată la tot poporul lui”. (2 Samuel 8:15). David era o icoană a lui Cristos Isus. Solomon a fost imputernicit, ca să execute judecățile lui Iehova. (1 Regi 6:12). Și Solomon era o icoană a lui Cristos, atât timp până când a fost credincios față de Iehova. „Voi din casa lui David! Așa zice Iehova: Judecați drept dimineața, și mântuiți pe cel prădat din mânele apăsătorului”. (Ieremia 21:12). „Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară. În vremea lui, Iuda va fi mântuit, și Izrael va avea liniște în locuința lui; și iată numele pe care i-l vor da: *Iehova, neprihănirea noastră!*” (Ieremia 23:5, 6). Aceste texte scripturale preumbresc pe Isus Cristos. „Și voi face răzbunare cu mânie și cu urgie asupra popoarelor, cari nu m'au ascultat”. (Mica 5:15). Profetia aceasta prezice opera lui Cristos Isus. Isus însuși a declarat că i s'a predat întreaga judecată și executarea ei. (Ioan 5:22, 27). Aceste texte scripturale arată lămurit, că Cristos Isus este imputernicitul lui Iehova, și concluzia o sprijinește aceia, că aceia din Izrael, cari au fost denumiți de Iehova în scopul ca să-i execute judecățile, au preumbrit în icoană pe Cristos Isus. După hotărârea lui Iehova, Cristos Isus mai ia pe lângă el și pe alții, cari vor sta alături de el cu ocazia executării judecăților lui Iehova. În general aceștia constituie pe „înaltele stăpâniri”, cari sunt puse de Dumnezeu. „Dregătorul (stăpânirea) este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău.” Dar dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, că să-l răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău”. (Romani 13:1-4). Aceasta este întărit pe mai departe prin următorul text: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să ceară socoteală tuturor acelor ce necinstesc pe Dumnezeu, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut fără frică de Dumnezeu, și de toate cuvintele de ocară, pe cari le-a rostit împotriva lui acești păcătoși nelemători de Dumnezeu”. (Iuda 14, 15). Textul acesta se referă la executarea judecății finale. Cei ce sunt uniți cu Cristos Isus în opera aceasta sunt însărcinați: „Ca să aducă la îndeplinire din

potrivea lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii lui. Lăudați pe Domnul!" — Psalm 149:9.

I e h u

"În vreme ce ne cugetăm la punctele amintite mai sus, stabilite cu siguranță în Scriptură, dorim să explicăm, că pe cine a preumbril sau a închipuit în ieoană Iehu. Deoarece Sfânta Scriptură arată, că suntem foarte aproape de lupta cea mare, în care Iehova își va manifesta mânia lui asupra dușmanului, putem aștepta cu siguranță, că ne va înliunde o explicație despre Iehu și lucrarea lui de răzbunare, despre care avem însemnări precise în Scriptură. Că Iehu a fost un executor al judecăților lui Iehova nu poate fi nici cea mai mică îndoială, deoarece în 2 Cronica 22:7,8 stă scris: „Prin voia lui Dumnezeu și spre perzarea lui a venit Ahazia la Ioram. Când a ajuns, a ieșit cu Ioram să se ducă înaintea lui Iehu, fiul lui Nimsi, pe care-l unse Domnul, ca să piardă casa lui Ahab. Și pe când se răzbuia Iehu împotriva casei lui Ahab, a dat peste capii lui Iuda și peste fiii fraților lui Ahazia, cari erau în slujba lui Ahazia, și i-a omorât". Pe cine a preumbril Iehu? Ce înseamnă lucrul lui Iehu?

Imediat la început, și pentruca dovezile scripturale să le putem explica cu o pricepere mai mare, se va da răspunsul direct la întrebarea pusă, că pe cine a preumbril Iehu, și în urmă vine aducerea dovezilor bazate pe Scriptură, spre întărirea răspunsului. Aceasta va face în stare pe cercetătorul Scripturilor, ca să judece în cursul explicației, dacă răspunsul este potrivit ori nu. Răspunsul sună precum urmează: Dela vremea, când Iehu a fost uns, până la terminarea însărcinării primite dela Dumnezeu, a arătat în umbră lucrul de nimicire, care trebuie să aibă loc „în ziua Domnului" prin Cristos Isus, cel mai înalt slujbaş executor al lui Iehova; ieoana arată pe mai departe, că membrele corpului său în mărăție, și rămășița, care constă din membrele corpului său și în prezent petrece pe pământ, și oștile sale ingeresti asemenea iau parte la acest lucru. Lucrul lui Iehu merge paralel sau se face paralel cu lucrul preumbril în capitolele nouă și zece a profeției lui Ezechil, bărbatului îmbrăcat în in cu călmară la coapsele sale, căruia i-a fost poruncil, ca să facă un semn pe frunțile oamenilor și să împrăștie cărbuni aprinși peste cetate; lucrul lui Iehu mai departe merge paralel cu lucrul celor șase bărbăți cu unelte de nimicire, cari veniră după cel îmbrăcat în in, și au dărâmat cetatea. Intrucât Domnul a descoperit poporului său însemnătatea capitolelor 9 și 10 și alte părți a profeției lui Ezechil, și că lucrul lui Iehu stă în directă legătură cu aceasta, se pare că a sosit timpul lui Dumnezeu, ca să dea poporului său să înțeleagă ilustrația lui Iehu și lucrul îndeplinit de Iehu. Lucrul lui Iehu a servit la justificarea numelui lui Iehova, și pentru aceasta este potrivit, ca lucrul lui Iehu să studiem în legătură cu profeția lui Ezechil.

Ilie a ilustrat în umbră lucrul vestirei sau a mărturiei, pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să-l facă în cursul timpului pregătirei drumului înaintea Domnului. Lucrul lui Igie a fost încă și o lucrare de restatornicire, după cuvintele lui Isus, arătând prin aceasta, că în periodul lucrare, Matei 17:11. Lucrul lui asemenea a servit la justificarea numelui lui Iehova. Elisei a fost uns ca să termine lucrarea începută de Ilie, și lucrul lui asemenea a fost un lucru de vestire sau de mărturie. Pe mai departe stă scris de el: „Și se va întâmpla, ca pe cel ce va scapa de sabia lui Hazael, îl va omori Iehu; și pe cel ce va scapa de sabia lui Iehu, îl va omori Elisei". 1 Regi 19:17. Aceasta arată, că lucrul lui Elisei este în directă legătură cu nimicirea dușmanilor lui Dumnezeu. Iehu arată în ieoană o baie de sânge sau un lucru de măcel spre justificarea numelui lui Iehova. Elisei asemenea preumbrește o lucrare de justificare, arătând, că persoanele, care iau parte la lucrul lui Elisei, stau în legătură și cu lucrul lui Iehu. Elisei era uns cu mult înainte de ungerea lui Iehu; aceasta arată că lucrul mărturiei trebuie să se facă mai întâi, și ca acestuia îi urmează lucrul de nimicire, așa precum este arătat în capitolul nouălea a profeției lui Ezechil.

Fapte istorice

"Relevarea anumitor fapte istorice despre domniile lui Izrael, în care și Iehu a jucat un rol, ar fi de mare interes în acest loc. Cele zece triburi ale lui Izrael s'au răscolit împotriva casei lui David și și-au ales un rege aparte. Așa era rege în Iuda și domni în Ierusalim cam în 979 a. Cr. Cristos. Cele zece triburi locuiau în partea nordică a Palestinei. Omri, comandant în armata lui Izrael, și-a însușit tronul lui Izrael, și s'a făcut rege. Mai târziu a cumpărat țara, unde s'a ridicat orașul Samaria, și acolo și-a zidit palatul regal și a domnit peste cele zece triburi ale lui Izrael. (1 Regi 16:16-21). Urmasul lui Omri, ca rege peste Izrael a fost Ahab. Ahab a luat în căsătorie pe Izabela, fiica lui Ethbaal. Din căsătorie lui Ahab cu Izabela s'a născut o fată cu numele Alalia. Ceva mai târziu a profețit Ilie, că va veni o foamete care va ținea trei ani și jumătate. După aceea Ahab a fost ucis într-o luptă, și fiul său Ahazia i-a urmat pe tron. (1 Regi 22:34-40). Ilie a uns pe Elisei în locul său. Alalia, fiica lui Ahab și a Izabelei, s'a măritat cu Ioram, moștenitorul tronului lui Iuda. El și-a început domnia în Ierusalim cam pela 913 a. Cr. (2 Cronica 21:1). Urmasul lui a fost Ahazia, fiul Alaliei; aceasta era deci un nepot al Izabelei. Ioram, fiul lui Ahab a devenit urmasul fratelui său Ahazia pe tronul lui Izrael. Ilie a fost răpit, și locul i l-a luat Elisei. După aceasta Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimsi a fost uns de rege peste Izrael. (2 Regi 9:1-6). Indată după aceasta a ucis Iehu pe regele Ioram. (2 Regi 9:24) și a stărpit întreaga casă a lui Ahab.

⁷ Hotărîrea lui Iehova de a stărpi casa lui Ahab dă cheia principală pentru priceperea lucrului făcut de Iehu și arată, că ce a reprezentat acest lucru în umbră. Ahab este o ilustrație a lui Satan, a șarpelui celui vechi, a Diavolului. Izabela, soția lui a fost o icoană a femeii sau a organizatei lui Satan. Urmașii lui Ahab și a Izabelei sau sămânța lor, sunt o icoană ilustrativă a seminției șarpelui, care trebuie să fie nimicită, deoarece este împotriva lui Dumnezeu, a lui Christos și a împărăției. Lucrul lui Iehu preumbrește felul procedurii lui Iehova cu ocazia stărpirii tuturor aceloră, care au adus demoralizare asupra neamului omenească, și care au necinstit numele lui Iehova.

⁸ Motivul principal, care a dus la lucrul de marel al lui Iehu, era cinstirea lui Baal ca Dumnezeu, ce înseamnă închinare către Diavol. Numele Baal înseamnă: A fi măiestru, căsătorit, cap de familie și — exprimat simbolic — proprietar. Deci cinstirea lui Baal se pare să fie închinarea către Diavol, prin faptul, că organizațiunea îl reprezintă pe Diavol, ca pe măestrul ei, bărbatul și proprietarul ei și pe el, pe Diavol, îl aproba ca Domn și Căpetenia. „Baal-Peor” înseamnă practicarea acestei religii diavolesti în legătură cu femeii căntărețe și imorale. Acesta era un mijloc seducător, pentru a abate pe oameni dela Dumnezeu Iehova.

⁹ Bileam, prezicătorul din Mezopotamia, a învățat pe Balak, regele Moabului, în ce chip s'ar putea înșela Izraeliții prin introducerea religiei Baal-Peor. Crimătoarele cuvinte dovedesc, că Iehova a urât lucrul acesta îndărătnic. „Izrael locuia în Sitim; și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au postit poporul la jertfele dumnezeilor lor; și poporul a mâncat, și s'a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor. Izrael s'a alipit de Baal-Peor, și Domnul s'a aprins de mânie împotriva lui Izrael. Domnul a

¹⁰ spus lui Moise: Strânge pe toate căpeteniile poporului, și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentruca să se întoarcă dela Izrael mânia aprinsă a Domnului. Moise a zis judecătorilor lui Izrael: Fiecare din voi să ucidă pe aceia dintre ai lui, cari s'au lipit de Baal-Peor” (Numeri 25:1—5; Acel Bileam, om de nimic, a fost omorât cu sabia, conform poruncii Domnului pe care a dat-o lui Moise.— Numeri 31:8.

¹¹ Ghideon era devotat cu credincioșie lui Iehova și asemenea a fost folosit în scopul, ca să execute judecata lui Dumnezeu asupra religiei Baal. (Judecători 6:21—32; După moartea lui Ghideon, Izraeliții s'au cufundat din nou în idolatria religiei lui Baal. (Judecători 8:33) Dumnezeu prin Samuil, profetul său credincios, a tras atenția Izraeliților, ca să se ferească de închinarea lui Baal. „Samuil a zis întregii case a lui Izrael: Dacă din toată inima voastră vă întoarceți la Domnul, scoateți din mijlocul vostru dumnezeii străini și Astarteele, îndreptați-vă inima spre Domnul, și

slujiți-l numai lui; și el vă va izbăvi din mâna Filistenilor. Și copiii lui Izrael au scos din mijlocul lor Baalii și Astarteele, și au slujit numai Domnului”. — 1 Samuil 7:3, 4.

¹² David era credincios lui Iehova „și n'a căutat pe Baali; caei a alergat la Dumnezeul tatălui său, și a urmat poruncile lui, fără să facă ce făcea Izrael”. (2 Cronica 17:3, 4) Iehova era îndurător față de Izrael, și dacă s'au căit de păcatele lor, i-a iertat și le-a hărăzit îndurări pe mai departe.

¹³ După ce cele zece triburi din Iuda s'au deosebit, și au întemeiat o împărăție proprie în Samaria. Omri s'a îngrijit de aprobare înaltă pentru religia satanică a Izraelului. Ahab a fost urmașul tronului său; despre el stă scris: „Ahab, fiul lui Omri a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât fusesera toți cei dinaintea lui. Și cașicum ar fi fost puțin lucru pentru el să se dedea la păcatele lui Ioroboam, fiul lui Nebat, a mai luat de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul Sidoniților, și a slujit lui Baal și s'a închinat înaintea lui. A ridicat un altar lui Baal în templul lui Baal pe care l-a zidit la Samaria, și a făcut un idol Astarteei. Ahab a făcut mai multe rele decât toți împărații lui Izrael cari fusesera înaintea lui, ca să mânia pe Domnul Dumnezeu lui Izrael”. — 1 Regi 16:30—33.

¹⁴ Cei trei ani și jumătate de foamete venită peste Izrael întocmai cum a profetizat Ilie. Cam pela sfârșitul foametei Ilie a întâlnit pe Ahab și i-a spus drept în față, că străntorarea lui Izrael se datorește absolut numai practicării religiei Diavolului, pus la cale de el. „Abia a zărit Ahab pe Ilie și i-a zis: Tu ești acela, care nenorocești pe Izrael? Ilie a răspuns: Nu eu nenoroceș pe Izrael; ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baal”. — 1 Regi 18:17, 18.

¹⁵ Ahab și Izabela au susținut pe profetii lui Baal, prin cari Izraeliții au fost demoralizați și instrăinați de către Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a folosit pe Ilie, ca să ducă la îndeplinire judecata lui asupra celor 450 profeti ai lui Baal. Când mai târziu Iehu a vorbit către o mare adunare a poporului, a zis: „Ahab..... a servit pe Baal”. (2 Regi 10:18) Aceste texte scripturale arată cu hotărîre, că Ahab era cu totul devotat serviciului lui Baal.

¹⁶ În timpul domniei lui Ahab, Iehu era un ofițer în armata lui Ahab. Era un comandant de armată și îngrijitor peste carările de război. Când Iehova a poruncit lui Ilie ca să ungă pe Iehu și pe Elisei, a mai zis afară de aceasta: „Dar, voi lăsa în Izrael șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și a căror gură nu l-au săruțat”. (1 Regi 19:18) Se pare prin urmare ca o concluzie sănătoasă, că Iehu a făcut parte din cei 7000 de Izraeliți, cari au refuzat, ca să se alătore cinstirii Diavolului sau idolatriei lui Baal.

¹⁷ Ahazia era moștenitorul tronului tatălui său Ahab. Printr-o cădere s'a rinit, și a trimis poli la Baal-Sebub, anume la dumnezeul Diavolului.

Eron, ca să întrebe, dacă se va vindeca sau nu. „Ahazia a căzut prin zăbrelele odăii lui de sus în Samaria, și s'a îmbolnăvit. A trimis niște soli, și le-a zis: Duceți-va și întrebați pe Baal-Sebub, dumnezeul Eeronului, ca să știu dacă mă voi vindeca de boala aceasta. Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie, Tîșbitul: Scală-te sue-te înaintea solilor împăratului Samariei, și spune-le: Oare nu este Dumnezeu în Izrael, de va duceți să întrebați pe Baal-Sebub, dumnezeul Eeronului? De aceea așa vorbește Domnul: Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri. Și Ilie a plecat”. — 2 Regi 1:2-4.

17 Ioram era moștenitorul tronului lui Ahazia. El nu era atât de stricat ca Ahab, însă cinstirea lui Baal asemenea a fost practicat în cursul domniei sale, neîntrerupt. În timpul domniei sale bătrâna Izabela era încă în viață și a continuat, ca să sprijinească închinarea Diavolului prin influența ei. Mai târziu stă scris despre Iehu: „Astfel a stărpit Iehu pe Baal din Izrael”. Aici se termină ilustrația lui Iehu. Evenimentele de mai târziu însemnate despre el au mai preumbreste vre-un lucru executat de un serv al lui Iehova.

18 Iehu a venit în atingere cu profetul Ilie și a supraviețuit încă cu 28 de ani și activitatea profetice a lui Elisei. Aceasta este o dovadă puternică pe lângă concluzia, că în cursul perioadei Ilie a bisericii adevărate, Iehova a început cu aceea, ca să adune oastea preumbrită de Iehu, și s'o pregătească pentru numele său: și că pe aceea, cari în decursul acestui timp s'au dovedit credincioși, i-a făcut o parte clasei servului ales. Iehova scoate din mâinile lui Lucifer, acuma Satan domnia peste lume, și o da Fiului său iubit Christos Isus, regele de drept al pământului. Acest lucru mare l-a preumbrit atunci, când a luat domnia dela Saul și a dat-o lui David cel iubit, care în umbră a închipuit pe Christos Isus. (1 Samuel 15:28) În icoana, în care Iehu apare, Domnul asemenea ia domnia dela Ahab și o dă lui Iehu. Tot aceasta regulă este a se aplica asupra acelor, cărora li s'a dat ocazie, ca să moștenească împărăția, cari însă s'au dovedit necredincioși față de Iehova. „De aceea vă spun, că împărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite”. (Matei 21:43) Aceasta ar da de înțeles, că rămășița popoului lui Dumnezeu este înglobată în icoana lucrului lui Iehu. Deci Iehu reprezintă în icoană pe Christos Isus, regele de drept al pământului, precum și pe toți membrii corpului său, cari împreună cu el au parte la împărăție, și pe mai departe pe toți îngerii săi sfinți, cari în împărăție îl servesc în vecie.

Critici

19 Deoarece s'ar putea ridica critică (contestație) împotriva concluziunilor, că Iehu a ilustrat pe clasa servului credincios al lui Iehova, vom să supunem aici unei discuții cele mai aspre critici după părerea noastră. În primul rând s'a ridicat

critica că Iehu nu poate să fie o ilustrație a „servului” lui Iehova, că a fost un îngrijitor de cara de război și comandant de armată în oastea lui Ahab și a urmașilor lui Ahab, cari se închinau lui Baal; și că această armată era a celor zece triburi a lui Izrael, cari s'au rupt dela Iuda. Aceasta nu este o contestație bine aleasă, deoarece David, care asemenea s'a luptat în armata necredinciosului Saul, era plăcut înaintea lui Dumnezeu: nu de aceea, pentru că s'a luptat în armată, ci pentru că el era credincios lui Iehova. Aproape toate membrele clasei rămășiței care petrece azi pe pământ, erau ocupați mai puțin sau mai mult în sistemele „Crestinătății”, și credeau cu sinceritate, că domniitorii „cristinătății” făcătoare și cinstitoare de Diavol, ar fi „stăpânirile înalte”, despre ce vorbește apostolul, față de cari toți, urmând îndemnul apostolului, trebuie să dovedească credincioșie și ascultare. (Romani 13:1-4) De sine înțeles în credința aceasta erau greșiți, însă nu erau necredincioși față de Dumnezeu.

20 O altă contestație s'ar putea ridica pe baza declarațiunii lui Iehova împotriva casei lui Iehu, care prin profetul său a fost rostită în următoarele cuvinte: „Pune-i numele Izrael; căci peste puțină vreme, voi pedepsi casa lui Iehu, pentru sângele vărsat la Izrael, și voi pune capăt domniei lui peste casa lui Izrael”. Osea 1:4 Aceasta n'ar fi o contestație logică, deoarece această profecie a lui Osea s'a dat la 50 de ani după moartea lui Iehu. Profecția a fost rostită împotriva „casei lui Iehu”, deoarece fiul său și nepotul său, cari l-au urmat pe tron, au lucrat fărădelege. Răzbu-narea lui Dumnezeu asupra casei lui Iehu a venit peste 80 de ani după moartea lui Iehu; deci Iehu nu a văzut și nici nu a știut nimica despre răzbu-narea lui Iehova, care în anii de mai târziu s'a abătut peste casa lui, chiar așa, cum a fost acelaș caz la regele Solomon.

21 O altă contestație se va ridica pe baza faptului, că serviciul dumnezeesc în cursul domniei lui Iehu, s'a ținut Iehu în legătură cu viței de aur ridicați în Dan și Bethel. „Dar nu s'abatut dela păcatele lui Ieroboam, fiul lui Neba, care făcuse pe Izrael să păcăluiească, n'a părăsit viței de aur din Bethel și Dan”. (2 Regi 10:29) Contestația aceasta nu poate să se mențină, și trebuie să fie combătută, deoarece Iehu nu a fost însărcinat de Domnul, ca să stârpească din Izrael închinarea la viței. Viței de aur ridicați de Ieroboam în Bethel și Dan erau un simbol al cinstirii eroilor, ce se practica din partea unora din poporul lui Dumnezeu, fără să-și deie seama de aceasta; și aceasta s'a întâmplat chiar până acuma nu demult, deoarece nu au fost instruiți mai bine. Iehu a fost imputernicit de Domnul, ca să stârpească întreaga casă a lui Ahab și a Izabelei. (2 Regi 9:5-10; 2 Cronica 22:7, 8) În-sărcinarea aceasta a îndeplinit-o Iehu, și după ce a făcut-o, a fost lăudat pentru aceasta, precum este însemnat în 2 Regi 10:30 în felul următor: „Domnul a zis lui Iehu: Pentru că ai adus bine la îndeplinire ce este plăcut înaintea mea, și ai făcut

casei lui Ahab tot ce era după voința mea, fiii tăi până la al patrulea neam vor ședea pe scaunul de domnie al lui Izrael". Dumnezeu l-a lăudat pentru îndeplinirea bună a lucrului incredințat lui. Aici ilustrația lui Iehu ajunge irevocabil la sfârșit. Scriptura arată, că Iehova s'a folosit de oameni întru îndeplinirea scopurilor sale, chiar și dacă nu-i erau cu totul devotați. Nabucodonozor, regele Babilonului este un exemplu în privința aceasta.

D o v e d i r e

²² Pentru întărirea, că Iehu închipuie pe servul ales al lui Iehova, se aduc următoarele: Iehu s'a născut sub legământul legii, și în urma acestui fapt era un Izraelit, care a stat în situație de legământ cu Iehova. Aceste fapte sunt dovedite de Scriptură și de purtarea lui Dumnezeu cu Iehu. (2 Regi 13:1—6; 14:23—27) El era împotriva închinării lui Baal, și faptul acesta este o altă dovadă pe lângă faptul, că a stat în fațura Domnului Dumnezeu.

²³ Numele „Iehu” înseamnă „Iehova este el”. Numele lui este de mare însemnătate, întrucât „Iehova este el” ne face atenți asupra faptului, că el este Cel Prea Înalt; și chiar aceasta este adevărată la care atrage clasa servului, martorii lui Iehova, rămășița atenția poporului. Numele părintelui și a bunicului lui Iehu sunt asemenea de însemnătate. Iehu a fost fiul lui Iosafat, a fiului lui Nimsi. (2 Regi 9:2, 14) „Nimsi” numele bunicului său, înseamnă „desfășat” sau „desfăcut”, și probabil se trage din cuvântul meşah, o rădăcină de cuvânt, ce înseamnă a „scoate”, și din care se trage numele Moise. „Iosafat” numele părintelui lui Iehu înseamnă: Iehova a judecat, adică a justificat. Partea din urmă a numelui: saphat, înseamnă: a judeca, sau a rosti o sentință, sau a elibera o hotărâre pentru sau împotriva cuiva; și înțelesul cuvântului ca urmare pe mai departe a concluziei este: a împărăți sau a domni și justifica. Acest Iosafat, fiul lui Nimsi nu este același cu Iosafat amintit în 1 Regi 15:24, care a fost un fiu al lui Asa. Ambele nume, Nimsi și Iosafat, ar însemna așadar, ceia ce a fost desfăcut sau scos și folosit întru justificarea numelui lui Iehova.

²⁴ Iehova a dat porunca ca să ungi pe Iehu, împărat peste Izrael; așadar ungerea s'a făcut prin Iehova. Ahab nicidecum nu a fost uns de Iehova. În măsură ce ne descopere însemnarea, Iehu era singurul, care la porunca lui Iehova a fost uns de rege peste Izrael, împărăția celor zece triburi. Însemnarea spune: „Și pe Iehu, pe fiul lui Nimsi să-l ungi de rege peste Izrael”. (1 Regi 19:16) Amăsurat îndrumării Domnului, Elisei a incredințat pe tinărul său (pe unul dintre fiii profeților), să meargă acolo să îndeplinească serviciul ungerii: „Când vei ajunge acolo să cauți să vezi pe Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimsi. Să te duci, să-l ridici din mijlocul fraților săi, și să-l aduci într-o odăie deoparte. Să iei sticluta

cu untdelemn, să-l torni pe capul lui, și să zici: Așa zice Domnul: Te ung împărat al lui Izrael! Apoi să deschizi ușa, și să fugi fără să te oprești. Iehu s'a sculat și a intrat în casă, și tinărul i-a turnat untdelemnul pe cap, zicându-i: Așa zice Domnul, Dumnezeul lui Izrael: Te ung împărat al lui Izrael, al poporului Domnului”. — 2 Regi 9:2, 3, 6.

²⁵ Iehu era uns după regulă, și a fost numit de răzbuțătorul lui Iehova, ca să stărpească din Izrael închinarea lui Baal sau a Diavolului. Însărcinarea dată lui de Dumnezeu a sunat: „Să nimicești casa stăpânului tău Ahab, și voi răzbuna asupra Izabelei sângele robilor mei, proorocii, și sângele tuturor slujitorilor lui Dumnezeu. Toată casa lui Ahab va peri, voi nimici pe oricine ține de Ahab, fie rob, fie slobod în Izrael, și voi face casa lui Ahab asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și casei lui Baesa, fiul lui Ahia. Câinii vor mânca pe Izabela în ogorul din Izrael, și nu va fi cine s'o îngroape. Apoi tinărul a deschis ușa și a fugit”. — 2 Regi 9:7—10.

²⁶ Iehu și-a împlinit chemarea. „Și pe când se răzbuna Iehu împotriva casei lui Ahab”. (2 Cronica 22:8) Cuvintele acestea dovedesc, că a fost un răzbuțător. Pentru ducere la îndeplinire a însărcinării primite de la Domnul, Iehu a primit o laudă sau aprobare deosebită, și din pricina aceasta Iehova a făcut un legământ cu Iehu, că fiii lui îi vor urma pe tronul lui Izrael. (2 Regi 10:30) După cum arată însemnarea, patru generațiuni după el trebuia să domnească, aceasta înseamnă o moștenire de tron adevărată și valabilă. Iehu și casa lui au șezut o sută de ani pe tronul lui Izrael. Insuși Iehu a domnit 28 de ani. (2 Regi 10:36) Ioahaz, generația prima a lui Iehu, a domnit șaptesprezece ani, și în cursul domniei sale Izrael a fost favorizat din partea Domnului. (2 Regi 13:4, 5) Ioas, nepotul lui Iehu, la moartea lui Elisei era pe tronul lui Izrael, și era prietenul profeților lui Iehova. — 2 Regi 13:14—23.

²⁷ Iehu a luat la sine pe Ionadab, pe fiul lui Recab, urmașii căruia, Recabiții, au câștigat favorarea lui Iehova în zilele lui Ieremia. (2 Regi 10:15, 16; Ieremia 35:8, 18, 19). Iehu a invitat pe Ionadab, ca să călătorească în carul său, să vie cu el și să vadă zelul său față de Iehova. — 2 Regi 10:16.

²⁸ Pe muntele Carmel Ilie a omorât 450 de profeți ai lui Baal, și Iehu a repetat lucrul acesta de de măcel însă în măsură mai mare. (1 Regi 18:40; 2 Regi 10:18—25) Ilie a început uciderea închinătorilor lui Baal, și Iehu a terminat lucrul acesta. (2 Regi 10:28) Un alt punct care vorbește în favorul lui Iehu, este împrejurarea, că Iehu era împotriva Izabelei. El a avut și a demonstrat o asemenea cugetare ca poporul probat și recunoscut al Domnului, cum este descris în Apocalips 2:20—23, și dovedește că are un simțământ dușmănos față de Izabela. Iehu cuprins de dispreț a trecut cu carul peste Izabela și a călcat-o de moarte. Iehu a justificat cuvântul de Iehova în accia, că a împlinit cuvântul pro-

de Ilie asupra lui Ahab și Izabela. Prin faptul acesta a dus la împlinire ceea ce a fost început de Ilie. Ilie a cerut foc din cer pe muntele Carmel, în prezența profetilor lui Baal și a lui Ahab. Rugăciunea lui a sunat astfel: „Ascultă-mă Doamne, ascultă-mă, pentruca să cunoască poporul acesta, că tu doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima în bine!” (1 Regi 18:37). Aceasta a fost o justificare a renumelui lui Iehova, însă nu a fost suficientă, pentru a provoca o schimbare de sentiment la Ahab și Izabela. Închinarea lui Baal a continuat, și Domnul Dumnezeu a folosit pe Iehu, ca să justifice cuvântul și numele său în legătură cu serviciul religios al lui Baal. (2 Regi 9:25-37; 10:9-11). Numai în general am adus însemnările despre faptele istorice, care arată, că Iehu a fost folosit de Iehova, pentru executarea lucrului de răzbunare asupra reprezentanților lui Satan, și cari pentru aceasta sprijinesc concluzia, că el a închipuit în umbră lucrul executării judecării lui Dumnezeu asupra lui Satan și a organizației sale. Scriptura arată lămurit, că aceasta se face de către Cristos Isus și tovarășii lui, și faptele citate înlăuresc cu desăvârșire explicarea dată la început, asupra ceea ce a fost preumbril prin Iehu. Alte fapte vor fi explicate în dovedirea următoare.

D o v e d i r e

²⁰ Iehu era un războinic. El era într-o secție de care de război ca comandant peste armata lui Izrael. De câte ori Iehova a favorizat armata lui Izrael, aceasta a învins pe dușman; și pentru aceasta armata de fapt a fost armata lui Iehova a oștirilor, și deoarece aceasta este adevărat, prin urmare pe Iehu l-a făcut un comandant în armata lui Iehova oștirilor. (1 Regi 20:1-30; 2 Regi 3:5-25; 6:24; 7:16). Iehu și-a câștigat un nume prin acțiunea lui fulgerătoare și despre aceasta a fost recunoscut dela depărtări, deoarece mâna ca un „nebulă”, ca un „înfuriat”. (2 Regi 9:16, 20). Faptul, că Iehu a avut aface cu carul lui Izrael, se pare să dea de înțeles, că ceea ce implinesc icoana lui Iehu, au aface și trebuie să stea în legătură cu „carul heruvimului”, care în ilustrație reprezintă carul uriaș al organizației lui Iehova, pe care profetul Ezechil l-a văzut într-o viziune, și pe care clasa lui Ezechil îl vede ca o ilustrație a organizației celei mari a lui Iehova. (Ezechil 1:10). „Carăle Domnului se numără cu douăzeci de mii, cu mii de mii: Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai în locașul său cel sfânt”. (Psalm 68:17). „Scuturile vitejilor săi sunt roșii, războinicii sunt îmbrăcați cu purpură; fulgeră cărăle de focul oțelului în ziua sorocilă pregătirii de luptă și sulitele se învârtesc”. (Naum 2:1). „S'a mânia oare Domnul pe răuri? Împotriva râurilor se aprinde oare mânia ta, sau împotriva mării se varsă urgia ta, de ai încălecat pe cai și s'a călăuit în carul tău de biruință?” (Hacuc 2:8). „Cu apele îți întocmești vârful lo-

cuinței tale, din nori îți faci carul, și umbli pe aripile vântului”. — Psalm 101:3.

N a b o t h

²¹ Că Ahab și Izabela au ilustrat pe Satan și organizația sa, se adevărește cu desăvârșire prin fapte. Ahab a domnit peste poporul de te legământ al lui Dumnezeu, însă asemenea lui Satan, toată puterea și autoritatea lui a folosit-o pentru scopuri rele. Izabela, soția lui, în mod simbolic a reprezentat pe „femeia” Diavolului, așadar era o icoană a organizației diavolești. Sămânța lui Ahab și a Izabelei ar închipui de necesitate pe „sămânța șarpelui”. Ahab și Izabela, cași Satan și reprezentanții săi, erau vinovați de lăcomie și fătărie, de minciună și hoție, de asuprire comercială și de omor, și prin practicarea religiei diavolești au adus multă ocară pe numele lui Iehova. „Izrael” era numele orașului, unde a locuit Naboth, și însemnătatea numelui este „Dumnezeu este săditor” sau „Dumnezeu va semăna”. Numele este tras din niște cuvinte ebraice, care înseamnă „Dumnezeu” și „sămânță”, și se pare să se refere la „sămânța lui Dumnezeu”, anume în casa regală a lui, pe care Dumnezeu o sămăna și face să crească, anume sămânța lui Dumnezeu în armonie cu promisiunea făcută lui Avraam. (Geneza 22:15-18; Ioan 12:24). „Naboth” înseamnă „roduri”. „Și pământul va asculta grăul, mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izrael. Imi voi sădi pe Lo-Ruhama (cel lipsit de îndurare) în țară, și-i voi da îndurare. Voi zice lui Lo-Ami (popor care nu este al meu): Tu ești poporul meu! Și el va răspunde: Dumnezeuul meu” — Osea 2:22, 23.

²² Prin legea lui Dumnezeu de moștenire, via a ajuns pe drept în posesiunea lui Naboth, și prin urmare el era proprietarul de drept și din această pricină a voit să-și fie via. (Leviticul 25:23; Numeri 36:7). Ahab a poftit ceea ce aparținea lui Naboth. El a văzut grădina care i-a plăcut, și a cerut lui Naboth să-i vândă grădina; Naboth a refuzat să facă aceasta. Ahab s'a descurajat și a povestit cazul soției sale Izabela. S'a pus la cale o conspirație împotriva lui Naboth, pentru a lua în posesiune via sa. Conspirația aceasta corespunde întocmai altor conspirațiuni plănuită și puse la cale de Diavol.

²³ Naboth a fost acuzat de răsculare și de defăimarea lui Dumnezeu. Au fost puși martori, ca să jure fals împotriva lui, și pe baza acestor mărturii false întocmite de Izabela, Naboth a fost judecat și omorât cu pietre. Apoi via lui Naboth a fost luată în posesiune de Ahab și Izabela, și anume pe baza susținerii, că proprietatea unui criminal osândit la moarte i se cuvine statului. (1 Regi 21:1-15). Atât Ahab, cât și Izabela dovediră lăcomie în aceasta. (Exodul 20:17). Intrucât au pus mărturii să mărturisească strâmb, s'au făcut vinovați de fătărie și minciună. (Exodul 20:16). Intrucât au urzit o conspirație pentruca pe cale nedreaptă să ieie în stăpânire via lui Na-

both, s'au făcut vinovați de hoție, și au călcat legea. (Exodul 20:15). Afară de aceasta au fost vinovați și de omor, și aceasta a fost călcarea legii eterne a lui Dumnezeu. (Exodul 20:13; Genesa 9:6). Alături Ahab, căl și Izabela, erau deopotrivă răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru aceste crime. — Numeri 30:6, 7, 10, 11, 11.

• Satan și organizația sa în repetate rânduri s'au purtat astfel față de alții, și aceasta se potrivește mai cu seamă asupra lui Satan și organizația sa împotriva lui Isus Cristos și a urmașilor lui credincioși. Cristos Isus este „vița cea adevărată”, moștenitorul lui Dumnezeu, și posesorul „viei”. În urma legii de moștenire a lui Dumnezeu, Cristos Isus a devenit proprietarul viei. Isus a purtat „adus: fructe pentru Iehova, și numele Naboth înseamnă „a aduce fructe”: deci Naboth reprezintă în umbră pe Cristos Isus. Satan a ațâțat pe Iudei și în special pe preoțimea și pe alți conducători, ca să folosească forță împotriva lui Isus Cristos. Aceasta s'a făcut, pentru a putea lua în stăpânire împărăția, sau via, adică puterea de domnie. Aceasta s'a întâmplat prin faptul, ca Iudeii l-au acuzat pe Isus în mod fals de răscobai și de defăimarea lui Dumnezeu. Temeiul judecării și crucificarea lui Isus a fost marturia falsă: moartea prin răstignire era un lucru deosebit de blăstămat și pentru aceasta trebuie să reprezinte, ca și cum toate posesiunile lui Isus ar fi fost dobrite prin religia diavolească ilustrată prin Ahab și Izabela. Asemenea Izabelei, erau preoții și ceilalți conducători ai Iudeilor, autorii principali întru punerea la cale a acestei crime împotriva fiului iubit al lui Dumnezeu, proprietarul viei. Isus a rostit o parabolă în prezența acestor preoți și conducători în Izrael, cuvintele căreia dovedesc, că el s'a cugetat chiar la aceia, ce s'a întâmplat cu Naboth, și ce se va întâmpla încă cu el. Între altele a zis: „Dar vierii când au văzut pe fiul, au zis între ei: Iată moștenitorul, veniți să-l omorim, și să punem stăpânire pe moștenirea lui. Și au pus mâna pe el. L-au scos afara din vie și l-au omorât. Acum când va veni stăpânul viei, ce va face el oare vierilor acelorora? Ei i-au răspuns: Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde, și via o va da altor vierii, cari-i vor da rodirile la vremea lor. Isus le-a zis: n'ați cilit niciodată în Scriptură că: Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri. De acia vă spun, că împărăția lui Dumnezeu va fi dată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite”. — Matei 21:38-43.

• În timpul războiului mondial, stăpânilor creștinătății la îndemnul preoțimei au prins pe clasa servului, care pe vremea aceia aducea roade înaintea Domnului, anume roadele împărăției, și care a ivit alace cu „vița adevărată” a viei lui Iehova, anume Cristos Isus. Acești urmași credincioși ai lui Cristos au fost persecutați, acuzați de războaiă și defăimarea lui Dumnezeu, judecați pe baza de mărturii mincinoase și aruncați în închisoare. Unii dintre ei au fost omorâți, și lu-

crul, anume lucrul lui Ilie, cu care au fost ocupați, a fost omorât sau nimicuit. (Apocalips 11:3-10). Pentru menținerea și folosirea „viei” împărătești, tot această hoardă a religiei diavolești a întemeiat Liga Națiunilor, și uriciunea aceasta o lasă „să stea... în locul cel sfânt”, va să zică să fie în posesiunea lucrurilor, cari aparțin Domnului de drept. — Matei 21:15.

• După ce Ahab a luat în primire via pe care a furat-o dela Naboth, Dumnezeu a trimis pe profetul Ilie să meargă pe acolo și întâlnind pe Ahab, să-i spună chiar în față, că ce va veni peste Ahab și Izabela: Ilie și-a îndeplinit această datorință. „Să-i spui: Așa vorbește Domnul: Nu ești tu oare un ucigas și hoț? Și să-i mai spui: Așa vorbește Domnul: Chiar în locul unde au lins căinii sângele lui Naboth, vor linge căinii și sângele tău. Ahab a zis lui Ilie: M'ai găsit vrăjmasule? Și el a răspuns: Te-am găsit pentru că te-ai vândut, ca să faci ce este rău înaintea Domnului. Iată ce zice Domnul: Voi aduce nenorocirea peste tine, te voi mătura, voi nimici pe oricine este al lui Ahab, fie rob, fie slobod în Izrael, și voi face casei tale, cum am făcut casei lui Ieroboam, fiul lui Nabat, și casei lui Baesa, fiul lui Ahia, pentru că m'ai mâniaș și ai făcut pe Izrael să păcătuiască. Domnul a vorbit și despre Izabela și a zis: Căinii vor mânca pe Izabela lângă întăritura Izreelului. Cine va muri în cetate din casa lui Ahab, va fi mâncat de câini, iar cine va muri pe câmp va fi mâncat de paserile cerului”. — 1 Regi 21:19-21.

• Fără îndoială, că Ahab și Izabela, au avut la îndemână un regiment de soldați, pentru a păzi, ca nu cumva să-i împiedece ceva la preluarea viei, pe care au furat-o după uciderea lui Naboth. Faptele nu lasă nici o îndoială asupra faptului, că Iehu, ca comandant și îngrijitor peste care, era asemenea prezent, și a auzit învinuirea aspră a lui Ilie în contra lui Ahab. Cum se arală mai târziu, aceasta o dovedese chiar cuvintele proprii ale lui Iehu. (2 Regi 9:25, 26). În acel timp s'a întâmplat, ca Iehu a venit în atingere cu Ilie, și a auzit muștrarea amenințătoare a acestuia în contra lui Ahab și a Izabelei. Aceasta arată, că clasa reprezentată prin Iehu a început să se pună în picioare, când lucrul lui Ilie a adunării era în curs: și cei dovediți credincioși în aceasta au fost făcuți clasa servului credincios și înțelept.

• Ilustrația lui Iehu deja o vreme îndelungată, înainte de anul 1918, era o chestiune mult discutată: adeseori s'a vorbit și s'a discutat în dreapta și stânga despre ea, de poporul Domnului, care a dorit să înțeleagă însemnătatea ei. De atunci încolo (după 1918) poporul lui Dumnezeu, s'a năzuit cu sirguință ca să ajungă cumva la deslegarea ilustrației lui Iehu. Se pare că a sosit timpul lui Dumnezeu, ca să dea învățătură poporului său prin explicarea lucrului lui Iehu. Aceste fapte sprijinesc deducerea pe final departe, că Iehu înainte de vremea ungerii sale, corespunsu cu clasa preumbrită prin Mardocheu, și a nime înaintea venirii când Ester...

pentru aspirația la un loc pe tron, și pe mai departe înainte ce Mardocheu și Estera împreună au ilustrat pe rămășița lui Dumnezeu. (Estera 2 versurile 5-7). Intrucât acum ne apropiem de ziua când mânia lui Iehova se va manifesta asupra organizației lui Satan, se pare, că Domnul are plăcere, ca să arate poporului său însemnătatea icoanei lui Iehu și ceiace preumbreste: și aceasta este o dovadă pe mai departe pe lângă faptul, că această răzbunare definitivă va fi în viitorul apropiat.

Foarte potrivit, Iehu era chiar în via lui Naboth, pentru ca să audă vestirea judecării lui Iehova asupra lui Ahab și Izabela. Deoarece Naboth a fost ucis, Dumnezeu a lăsat să se vestească, că ucigașii în acelaș mod prin mâna aceluia vor

muri și trebuie să moară, căruia Iehova i-a predat împărăția. (1 Regi 21:19-23). Atât Ilie cât și Elisei au știut despre hotărîrea lui Dumnezeu, ca să ia împărăția dela Ahab și Izabela și să o dea lui Iehu. Însă pe vremea aceasta Iehu încă nu a fost încunostințat despre aceasta. (1 Regi 19:16). Iehu a trebuit să aștepte până când va fi sosit timpul hotărît al lui Dumnezeu pentru executarea hotărîrei sale judecătorești, de a nimici pe Ahab și Izabela, și atunci va ști lucrul acesta; și așa s'a și întâmplat. În acelaș fel Cristos Isus a trebuit să aștepte multe secole, până când a sosit timpul hotărît al lui Dumnezeu, ca să-l trimită pentru justificarea numelui său mare. Ce parte va avea oare rămășița la lucrul lui Iehu?

Continuarea urmeaza

Intrebări pentru studiul berean

- §. 1. Ce judecată găsim scrisă în cuvântul lui Dumnezeu în contra dușmanilor săi? Pentru ce se poartă Dumnezeu în felul acesta cu dâșii? Cum își execută judecățile sale?
- §. 2. Cine sunt dușmanii lui Dumnezeu? În ce grad a cauzat Satan o înstrăinare a creaturilor dela Dumnezeu lor? Prin ce mijloace a ajuns aceasta? Citează texte Scripturale, care arată, că cine va duce la îndeplinire judecățile lui Iehova, Cine sunt „stăpânirile înalte”? Cine sunt ceilalți, cari iau parte la judecată?
- §. 3, 4. Pentru ce putem să așteptăm să înțelegem pe Iehu și lucrul său? Ce arată 2 Cronica 22:7, 8 despre însărcinarea, pe care Domnul a dat-o lui Iehu? Pe cine a reprezentat Iehu în umbră? În ce relație stă lucrul lui Iehu către profeția lui Iezechiel în capitolul 9, 10?
- §. 5. De ce natură și de ce însemnătate profetică erau lucrurile executate de Ilie, Elisei și Iehu?
- §. 6. Amintește unele fapte istorice importante, care contribuie la aceea, ca să identifice profetie pe persoanele cele mai importante, cari figurează în lucrările lui Ilie, Elisei și Iehu?
- §. 7. Care este cheia principală pentru înțelegerea însemnării profetice despre Iehu? Pe cine închipue casa lui Ahab? Ce este lucrul, pe care îl reprezintă Iehu în icoană?
- §. 8. Intrucât a fost drept, că Iehu a stărpit casa lui Ahab?
- §. 9. Descrie a) cum a înșelat Satan pe Izraeliți prin reprezentantul său Bileam; b) judecata Domnului asupra lui Izrael prin servul său Moise.
- §. 10. Cum au fost folosiți alți servi credincioși ai lui Iehova, pentru executarea judecării sale în contra dușmanului?
- §. 11. Ce se anunță despre credincioșia lui David față de Iehova? Cum s'a manifestat răbdarea lui Iehova față de Izraeliți?
- §. 12-14. Descrie a) cum a fost înșelat Izrael în zilele lui Ahab; b) cazul, când afacerea a fost pusă la îndoială; c) cum a folosit Iehova pe servul său pentru execuția judecării sale împotriva dușmanilor săi.
- §. 15. Explică împrejurarea, că Iehu cu toată era un serv al armata lui Ahab, totuș stătea în fa-voarea lui Dumnezeu.
- §. 16, 17. Cine era Ahazia? Cum a venit sub jude-
ca Domnului? Ce se poate spune în privința a-
cestuia? Ce rol a jucat el în viața Domnului?

- §. 18. Ce concluzie se poate trage din faptul, că Iehu a venit în atingere cu Ilie și Elisei și cu lucrul lor profetic? Pe cine a preumbrît deci Iehu?
- §. 19-21. Oare ar fi exclus, ca Iehu să reprezinte pe clasa servului credincios al lui Iehova a) din pricina activității sale dinainte, ca un angajat în armata dușmanului; b) cu privire la cuvintele lui Iehova rostite asupra casei lui Iehu în Osea 1:1; c) din pricina lucrurilor, care sunt însemnate despre Iehu în 2 Regi 10:29? Se poate ținea răspunzător Iehu pentru idolatria lui Izrael în cursul domniei sale, dacă ținem seamă de lucrul încredințat de Dumnezeu pe care l-a executat și pentru care Domnul îl laudă?
- §. 22, 23. Adu dovada scripturală, că Iehu a stat în relație de legământ cu Iehova și a fost aprobat din partea lui. Ce însemnătate au numele „Iehu” și numele tatălui și bunicului său?
- §. 24, 25. Ascăună ungera lui Iehu cu cea a lui Ahab cu ocazia răspunsului la întrebarea cu privire la aprobarea prin Iehova. Ce declară Scriptura cu privire la scopul ungerii lui Iehu și natura sau felul însărcinării sale?
- §. 26-28. Adu dovada, că Iehu și-a îndeplinit datorița, și că lucrul lui a fost o justificare a numelui și cuvântului lui Iehova. Ce însemnătate au aceste fapte, dacă trebuie să hotărîm, că pe cine a preumbrît Iehu?
- §. 29. Arată, că Iehu de fapt a fost un comandant în armata lui Iehova Oștirilor.
- §. 30-33. Compară purtarea lui Ahab și Izabela cu Naboth, cu felul purtării lui Satan, pentru a arăta, că pe cine au ilustrat în icoană Ahab și Izabela. Identifică sămânța lui Ahab și a Izabelei.
- §. 34. Descrie activitatea „lui Ahab și a Izabelei” în timpul războiului mondial.
- §. 35, 36. Adu dovada, că clasa Iehu a început în cursul timpului Ilie a adunării lui Dumnezeu, și că în urmă a devenit „servul credincios și înțelept”
- §. 37, 38. Care este relația profetică între clasa ena și Mardoheu? Ce însemnătate importantă este în aceea, că Iehova descopere acum însemnătatea acestor icoane profetice? Compară cunoștința lui Iehu despre judecata rostită asupra lui Ahab și Izabela cu ceiace au știut Ilie și Elisei. Despre ce este o ilustrație fapta aceasta?

W.T. din 1 Iulie 1932

Creerea bolței cerești și a pământului uscat

LUCRUL pregătirii pământului ca să fie potrivit de locuință omului. Dumnezeu l-a împărțit în perioade de creere numite „zile” cari au urmat pe rând dela întâia până la a șaptea. Din dovezile Scripturii se arată clar, că materialul pentru pământ și pământul au fost deja format și strâns laolaltă cu mult timp înainte de aceste perioade de facere. Timp îndelungat înaintea acestor șapte zile, acest material topit a aruncat din sine mari cantități de materiale metalice în formă de gaze, din cari s'au format inele în jurul pământului.

Aceste mari cantități de aburi fierbinți au fost umplute cu elemente carbonice, cari au produs mare întunecime în jurul pământului. Această întunecime a fost răspândită într-o desime de mai mulți kilometri în jurul pământului, învelindu-l complet. În profeția lui Iov este o eugetare despre acest început al perioadelor de creațiune, care întărește darea de seamă din Geneza: „Cine a închis marea cu porți, când s'a aruncat din pântecul mamei ei? Când i-am făcut haina din nori și scutece din întunerec; când i-am pus hotar și când i-am pus zăvoare și porți?” — Iov 38:8—10.

Întunecimea deasă care înconjura pământul a format un „înveliș” (după alte traduceri „fașă” și corespunde declarațiunii din Geneza: „Și întunerec era asupra adâncului”. Pe vremea aceea pământul nu a primit nici un fel de lumină. În forma sa înconjurat de nenumerate învelișuri sau nori, cari învelișuri (de aburi) conțineau mult cărbune și minerale, a fost imposibil soarelui să străbată prin această întunecime deasă.

„Atunci a zis Dumnezeu: Să fie lumină și s'a făcut lumină”. Această declarație trebuie să se refere la aceea lumină, care a luminat asupra inelelor pământului, dar nu a putut încă să străbată până la pământ. Despre aceasta citim în Cuvântul lui Dumnezeu: „Dumnezeu este lumină și nu este într'insul nici un întunerec”. (1 Ioan 1:5; „Doamne Dumnezeu Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat în strălucire și măreție! Te învelești cu lumina ca și cu o mantie, întinzi cerurile ca un cor!” — Psalm 104:1, 2.

Soarele trebuie să fi fost creat cu mult timp înainte ca pământul să fi luat forma lui solidă, deoarece soarele formează centrul de atracție al sistemului solar. Lumina soarelui în tot cazul strălucea în spațiu, dar nu a putut străbate până la pământ, deoarece pământul era învelit cu un „acoperiș” (sistem inelar). Dumnezeu numai voința Sa a trebuit s'o pună în acțiune și lucrurile se împliniră. A sosit timpul când lumina a trebuit să lucească asupra acoperișului de apă din jurul pământului. „Atunci zise Dumnezeu: Să se facă lumină! și s'a făcut lumină. Dumnezeu a văzut că lumina este bună și a despărțit lumina de întunerec. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunerecul noapte. Astfel a fost o seară și a fost o dimineață; ziua întâi” — I Moise 1:3—5.

Să prea poate că încă înainte de începutul zilei întâi a creațiunii însemnată în cartea I a lui Moise, puteau să se descarce unele din inelele cari înconjurau pământul, dar poate că nu. Este însă evident, că la începutul perioadei întâi a creațiunii existau încă multe învelișuri, deoarece citim: „Peste fața adâncului de ape era întunerec și spiritul lui Dumnezeu se mișca asupra apelor”. Ce să înțelegem sub expresiunile: „adânc” și „pe deasupra apelor?” Fără îndoială se afla apă pe pământ și deasupra pământului asemenea. Aceasta reesă clar din darea de seamă despre creațiune. „Marele adânc” se referă deci la apa așezată deasupra pământului. Aceste învelișuri de ape erau susținute în atmosferă deasupra pământului grație învârtirii lor repezi. Incetarea mișcării lor ar fi cauzat prăbușirea lor la pământ. În mod potrivit, inelele mai ușoare s'au așezat la cea mai mare depărtare dela pământ, mai aproape de soare.

A sosit și timpul, când Spiritul lui Dumnezeu, adevărată puterea lui ce lucrează după voința sa nemărginită, care plutea peste ape, a început să-și manifeste influența asupra lor, întrucât a început să străbată peste adâncul sau acoperișul de apă, care înconjura pământul. Cu alte cuvinte aceasta înseamnă, că Dumnezeu a îndreptat razele soarelui asupra apelor adâncului și a lăsat să străbată peste el. Dumnezeu a declarat că lumina este bună și a numit lumina, ziua, iar întunerecul, noapte. Dupăcum cartea sfântă ne descoperă, lucrul întâi a creațiunii a fost atâtă și darea de seamă se sfârșește cu următoarele cuvinte: „Așa fu seară și dimineață ziua întâi”. Nu avem dovadă, că lumina ar fi ajuns în acest timp până la pământ.

Cerul — pe care îl vedem privind în sus — se numește bolta cerească. Acesta este un spațiu mare (gol) care conține aer și eter. Lucrul zilei sau a perioadei a doua a creațiunii, a constat din înființarea acestui mare spațiu și din despărțirea apelor. Întinsul atmosferic, deaceia se numește cer, pentrucă este înalt și se întinde deasupra pământului. „Și Dumnezeu zise: Să se facă un întins între ape, care să despărță apele de ape. Și Dumnezeu făcu întinsul și despărță apele de sub acest întins, de apele acelea de deasupra acestui întins, și se făcu așa”. — Geneza 1:6—8.

Inelele produse de aburii ridicați la cer, cari înconjurau pământul, au conținut mari cantități de ape, și materiale carbonice și metalice; aceste s'au învârtit cu mai mare iuteală în dreptul ecuatorului, și gradual s'au lăpt în spre poli în formă de acoperiș, până când au acoperit pământul complet. În măsură ce aceste învelișuri s'au întins spre poli, mișcarea lor s'a moderat, și din cauza greutateii lor propriie, cât și de mișcarea mai înceală, s'au prăbușit. Când s'a prăbușit vre-un înveliș de acest fel, pământul a fost acoperit de imense cantități de ape asemenea inelelor. Toate mineralele, cari au fost evaporate

ajuns la poli și de acolo au fost lărate către equator.

În timpul acestor învelișuri, așa se vede, că într-adevăr era apă pe pământ, cât și deasupra pământului. Această deducere o înlărește și profetul inspirat al lui Dumnezeu, zicând: „Adâncul pe adânc cheamă, la vuetul căderii apelor tale, toate undele tale și apele tale trec peste mine”. (Psalm 12:8) „Cu adâncul cași cu un vestmânt l-ai acoperit, apele peste munți stătut-au”. (Psalm 104:6; Proverbe 8:2, 28; Iov 38:9—11) Astfel s-au înființat oceanele prin prăbușirea primelor inele sau învelișuri, cari ape ce se găseau în mari cantități pe pământ au fost despărțite prin bolta cerească de acele ape, cari se aflau deasupra pământului. Apele rămase sus în atmosferă nu au fost susținute de bolta cerească, ci acest adânc ce era deasupra pământului (compus din alte inele) a putut sta la locul său datorită mișcării sale repezi. Chiar așa se poate menține în aer un avion, atât timp cât este în mișcare, dar îndată ce începe să se prăbușească.

Bolta cerească a servit numai pentru scopul, ca să facă deosebire, sau să despărtească apele de pe pământ de acelea, cari se aflau deasupra pământului în adâncuri. Dupăcum înțelegem, lucrul se prezenta cam în felul următor: Mai întâi era pământul; în urmă bolta cerească sau atmosfera pământului și deasupra ei învelișurile de cărbune și materiile evaporate; și la mai mare depărtare dela pământ și cu totul înafară erau alte inele, cari în mare parte conțineau apă. Înținsul sau bolta deasupra pământului, Dumnezeu l-a numit cer.

Pământul uscat a apărut în ziua sau epocă treia a creațiunii. Oamenii au făcut diferite teorii în ce privește apariția pământului uscat. Aducerea la iveală a pământului uscat putea fi cauzată și de presiunea apei, în urma cărui fapt unele locuri ale scoarței pământului puteau să adâncească, iar altele să se reliefeze, sau prin faptul că apa a străbătut prin păturile pământului la păturile înfocate, producând mari explozii sau ridicarea solului. Dar să se fi întâmplat oricum, declarația lui Dumnezeu sună astfel, că lucrul acesta s'a întâmplat conform voinței lui și aceasta pune capăt oricărei discuții. Dumnezeu după aceea a strâns la un loc apele de pe pământ, ca celelalte părți ale pământului să poată rămânea uscate, citim: „Și Dumnezeu zise, să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul; și așa se și făcu. Și Dumnezeu numi uscatul pământ, și adunătura apelor o numi mare și văzu Dumnezeu, că aceasta este bine”. — Geneza 1:9, 10.

Scriptura aici numește prima dată apele de pe pământ „mări”. În consecință, este convingătoare dovada, că în acel timp exista un adânc mare deasupra pământului, care a fost despărțit de apele de pe pământ și a fost deosebit. Apele de deasupra pământului Scriptura le numește „adâncime” și după aceea, când apele de pe pământ „mare”.

Opera de pfergătire a înaintat. Uscatul nu a apărut dintr'odată, ci pe rând, și această procedură probabil a ocupat mare parte a zilei sau a perioadei a treia. În decursul acestui period pământul a produs ierburi și arbuști, cari au produs semințe fiecare de felul său. Nu a produs un soi, semințe de alt soi, ci fiecare soi a produs semințe potrivite soiului său, din care semințe la rândul lor au crescut plante și ierburi potrivite. „Și Dumnezeu zise: Să producă pământul iarbă, verdeată, și pomi fructiferi purtând fructe după felul lor, a căror sămânță să fie într'înșii pe pământ; și se făcu așa. Și văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Așa fu seară și fu dimineață. Ziua a Treia”. — 1 Moise 1:11—13.

Datorită învelișurilor sau acoperișurilor, cari înconjurau pământul împrejurările de pe pământ și căldura au fost foarte favorabile pentru cultivarea plantelor. Geologii susțin, că zăcămintele de cărbuni s'au format din aceste plante uriașe, și a-nume așa, că aceste plante și lichene au fost acoperite de nisip și pământ, cari cu timpul s'au carbonizat și astfel au format minele sau zăcămintele de cărbuni. Alții servesc cu teorii mai clare, spunând, că masele miezului pământului în fierbere au aruncat mari cantități de aburi carbonici, cari s'au așezat apoi deasupra învelișurilor sau inelelor, cari înconjurau pământul. Iar când aceste inele s'au prăbușit în diferite timpuri asupra pământului, au depus mari cantități de cărbuni, producându-se păturile de cărbuni aflătoare în diferite părți și adâncime ale pământului.

Cărbunele este un carbon cristalizat; Este evident, că norii de fum și aburi, cari s'au ridicat dela pământ, au conținut carbon, și cu mult mai logică se pare presupunerea, că dupăce aceste elemente carbonice au căzut pe pământ, ele au format păturile de cărbuni; față de presupunerea, că carbonul a trebuit mai întâi să se transforme în plante și că păturile de cărbuni s'ar fi format mai târziu din acestea. Și în păturile cele mai vechi ale pământului s'au găsit cărbuni, cari s'au depus în timpurile când nu erau încă plante pe pământ.

Și presupunerea aceea se pare logică, că petrolul și uleiul mineral au asemenea aceeași origină. Aceste elemente se aflau deja în pietrișul înfocat încă înainte de ce au fost aruncate afară din sămburele pământului, se vede deci clar, că cărbunele și uleiul s'au produs în pământ, în urma depunerilor, și s'au format cu ocaziile prăbușirilor inelelor înainte de a exista plante pe pământ.

Majoritatea covârșitoare a dovezilor, nu teoria, că așezămintele de cărbuni și uleiuri minerale s'ar fi produs în urma descompunerii vegetațiunii de plante și animale, o sprijinește, ci admit părerea, că aceste elemente au existat deja și au fost așezate în pietrișurile înfocate, de marele Creator. Dupăce au evaporat în formă de aburi, au format inele în jurul pământului, cari la timpul lor s'au prăbușit asupra pământului, for-

mând zăcămintele de cărbuni și petrol în diferite părți în scoarța pământului. Deci în locul părerii, că aceste s'ar fi produs și ziua — perioada treia a creațiunii, se pare mult mai logic,

că acestea s'au produs încă cu mult înaintea acestui period.

W.T. din 1 Iulie 1932.

Biruință prin ascultare

RUSINE, batjocura, persecuțiunea cea mai infamă și înjositoare, ce numai a suferit cândva vre-un om, trebuia să fie suportate de Isus când era pe pământ. Pentruce?

Dupăce lucrul său bun și l-a terminat, a fost răstignit. Pentruce?

Înainte ce Maria a născut copilășul, s'a făcut deja un plan pentru uciderea lui Isus; și Satan natural, că era în dosul lui. Ceva mai târziu s'a făcut o încercare de Irod, pentru nimicirea copilului Isus; și pentru ași ajunge scopul, Irod a lăsat să se ucidă toți copiii de sub doi ani. (Matei 2:16). Spiritul lacom de domnie a lui Satan a iscodit planul infam pentru uciderea copilului. Când Satan a văzut că nu este în slare, ca să întoarcă pe Isus dela calea lui dreaptă și de devotament desăvârșit față de Părintele său, a apucat o metodă de persecuțiune infamă împotriva Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu ar fi putut împiedeca aceasta, însă a lăsat.

Din zilele lui Enos, când oamenii — fiind sub conducerea lui Satan — au început să se numească în mod batjocoritor și fălarnic după numele Domnului, Satan a continuat ca să batjocorească pe Dumnezeu. Când Iehova a trimis pe Fiul său iubit pe pământ, și l-a uns rege sau domnitor, Satan a umplut pe Fiu cu ocări, pe care mai înainte le-a încărcat pe Tatăl. Stă scris: „Am ajuns un străin pentru frații mei, și un necunoscut pentru fiii mamei mele. Căci râvna casei tale mă mănâncă și ocările celor ce te ocărăsc pe tine cad asupra mea”. — Psalm 69:8,9.

Isus era născut ca un iudeu supus condițiilor legământului legii a lui Dumnezeu cu Irael. Dumnezeu l-a trimis la iudei, pentruca în legătură cu împărăția lui viitoare să facă un lucru între ei, și îndeosebi, pentru a vesti iudeilor domnia aceasta. Conducătorii lui Irael, și îndeosebi preoșimea și mai marii turmelor, erau îndrumătorii persecuțiilor îndreptate în contra lui Isus, și Satan era dirijitorul neîntrecut în poia acestui teatru.

Erau câțiva iudei cu deplină credință, cari au recunoscut în Isus pe Unsul lui Dumnezeu, și acestora Dumnezeu le-a dăruit favoarea lui deosebită. „A venit la ai săi, și ai săi nu l-au primit. Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în numele lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1:11,12). Ceilalți însă au făcut tot ce le-a stat în putință, pentru a-i îngreua existența și pentru a-l nimici. Aceste experiențe ale lui Isus erau în exactă armonie cu ceiace a fost prezis despre el în privința aceasta. „Disprețuit și părăsit de oameni, om al

durerii și obișnuil cu suferința, era așa de disprețuit, că îi întorceai fața dela el, și noi nu l-am băgat în seamă”. — Isaia 53:3.

Isus era desăvârșit, sfânt, nevinovat și fără păcat, și nimănuai nu i-a făcut ceva rau. Faptul că a fost disprețuit și persecutat, dovedește, că Satan, Cel rău a pus la cale persecuțiunea aceasta, și a-nume pentrucă Isus a fost uns de domnitorul lumii, Isus a avut o veste deosebit de importantă pentru Iudei, ce putea să le fie spre mare folos. Ei erau frații lui, și el veni ca să le ajute. Satan i-a ademenit, ca să-l disprețuiască, să-l refuze și să-l persecute. Să nu uităm, că oamenii, pe cari Satan i-a folosit, ca să persecute pe Isus, și cari atâtea suferințe și dureri i-au cauzat, erau preoții timpului aceluia, cari au afirmat ca sunt reprezentanții lui Dumnezeu. Aceasta dovedește, că preoții și mai marii turmelor lor erau fiii Diavolului și nu ai lui Dumnezeu. Isus le-a declarat în cuvinte lămurite că sunt ai Diavolului, cum stă scris în Ioan 8:13, 14.

Isus era un om „al durerii și obișnuil cu suferința”, și un motiv pentru aceasta era acela, că el a trebuit să vadă oameni, cari au afirmat că reprezintă pe Părintele său, însă zilnic l-au înfățișat în lumină falsă, și au necinstit numele său sfânt, și pe Isus l-au acoperit cu ocări, deoarece a venit dela Dumnezeu, pe care l-a reprezentat pe pământ. Acele unelte ale lui Satan au uril pe Isus, „fără o bază dreaptă, și nu se puteau îndreptăși pentru fapta lor. „Ceiace mă urăsc fără temeii, sunt mai mulți decât perii capului meu; ce puternici sunt cei ce vor să mă piardă, ceiace pe nedrept îmi sunt vrăjmașii”. — Psalm 69:4.

Dumnezeu în repetate rânduri a prevestit iudeilor prin gurile profeților săi sfinți venirea aceluia, pe care Moise și David îl preumbriră. Iacă Isus a sosit în împlinirea acestor prevestiri profetice. El le-a servit multe documente, încât conducătorii lui Irael puteau să știe, că el era Unsul. Acei preoți iudei erau în clar cu legea și profetiile, și cu toate acestea au continuat să persecute pe Isus, și să-l defaimă în tot chipul ce numai se poate închipui. L-au învinuit că este un derbedeu, un bețivan și păcătos, deoarece a băut și mâncat când era flămând sau setos, și deoarece a dovedit semne de prietenie față de păcătoși și vameși. (Matei 11:19). Fiindcă Isus a scăpat de suferințe pe unii iudei prin scoaterea demonilor, ce le-a cauzat Diavolul, preoșimea l-a învinuit, că ar fi șeful Diavolilor. (Matei 12:24). L-au acuzat că defaimă pe Dumnezeu, pentru că a mărturisit despre sine adevărul, ceiace a

sulierea profesilor trebuiau să știe deja. — Ioan 10:36.

Atunci a vorbit către preoțime printr-o parabolă, care în realitate era o profecie, și în care a zis, că Iehova a sădit o vie pe care a încredințat-o iudeilor, dar indeosebi conducătorilor lui Izrael: că Iehova a trimis la ei pe profesii lui, și că iudeii pe aceștia i-au bătut, i-au ucis cu pietre și în altfel; iar acum mai la urmă a trimis la ei pe Fiul său; și când acești oameni ticăloși au văzut pe Fiul stăpânului, așa au vorbit între oaltă: „Hai să-l omorim și să-i luăm moștenirea!” (Matei 21:33-41). Fără îndotăla Satan a îndemnat pe iudei ca să persecute pe Isus, și Isus le-a și spus aceasta deschis și lămurit.

Satan a putut să folosească preoțimea ca unealta sa, deoarece aceștia au părăsit pe Dumnezeu și s'au predat domniei nevăzute a Diavolului. Preoții au căutat să placă oamenilor, și de a se mândri cu puterea lor mărginită, în loc să fie credincioși față de Dumnezeu. Cu toate că au susținut că reprezintă pe Dumnezeu, totuși de fapt erau reprezentanții Diavolului, ceiace Isus le-a marturisit; și deoarece le-a spus adevărul, au căutat, ca să-l piardă. Timp de peste trei ani a fost Isus persecutat neîntrerupt și fără milă; și la sfârșitul serviciului său de pe pământ, reprezentanții poporului Izrael, anume preoțimea, financiarii și politicianii, au făcut o conspirație împotriva lui Isus, pentru a-l duce la moarte. (Matei 26:3-5). Ei au pus în fapt conspirația lor, au lăsat să pună mâna pe Isus, au pus martori mincinoși împotriva lui, și au ținut un consiliu de judecată, ce era în contradicție cu legile lor, și — tot în contra legilor lor proprii — au silit pe acuzat, ca să mărturisească împotriva lui însuși; și atunci Isus fără o adevărată dovadă de vinovăție, fără vreun motiv întemeiat, cu totul pe nedrept, a fost declarat vinovat, judecat, și omorât în modul cel mai batjocoritor, prin atârănarea lui pe un lemn. El muri ca și un păcătos.

Cuvintele, pe care le avu în gură cu această ocazie, erau prezise cu mult timp înainte de profet: „Tu știi ce ocară, ce batjocură și rușine mi se face; toți protivnicii mei sunt înaintea ta. Ocară îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângăetori și nu găsește nici unul”. — Psalm 69:19,20.

Oare Iehova nu ar fi putut împiedeca persecuțiunile, suferințele și moartea rușinoasă a Fiului său? Desigur Iehova ar fi putut face aceasta, deoarece este Atotputernic, puterea lui nu cunoaște hotare. Atunci Dumnezeu atotputernic pentru ce a lăsat ca să se întâmple ca Fiul său să fie persecutat și să sufere în așa mare măsură?

Scriitorul inspirat răspunde la întrebarea pusă, declarând, că Isus „măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit”. (Evrei 5:8). Dumnezeu din nou a voit să pună în vedere importanța ascultării. În zilele lui Saul, Dumnezeu a declarat prin profetul său: „Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvantului său face mai mult decât grăsimea ber-

becilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi”.

— 1 Samuel 15:22,23.

Dumnezeu a uns pe fiul său Lucifer, ca pe un keruvim ocrotitor, și acest fiu s'a dovedit trădător și necredincios. Dar Dumnezeu a uns pe Fiul sau iubit Isus, ca să fie capul imparatiei celei mari de dreptate ce va fi întemeiată; însă înainte ce ar fi fost ridicat la poziția înaltă a unui domnitor, adevărat, Dumnezeu a voit să-l probeze în felul, că l-a supus celor mai aspre încercări. Persecuțiunile de cari a avut parte Isus, îi dădura ocazia, ca să învețe ascultare.

În aceste experiențe a învățat ascultare și a dovedit meritul lui de a i se putea încredința cu totul și pentru totdeauna lucrarea mare ce stătea înaintea lui. Isus era devotat Părintelui său și lucrului ce-i stătea înaintea atât de neîmpărțit, încât a declarat: „Eu nu pot face nimic dela mine însumi”. (Ioan 5:30). Aceasta nu înseamnă, că nu ar fi avut capacitate la aceasta, ci aceia, că legământul său cu Iehova nu i-a permis, ca să facă orice ar fi contra voinței sfinte a lui Dumnezeu. Prin aceasta a întonat învățătura, pe care a voit s'o împărtășească tuturor creaturilor prevazute cu minte ale lui Dumnezeu, anume, că ascultarea este de cea mai mare importanță. Cel ce neglijează să asculte de Dumnezeu, cade sub influența Celui rău, și nesupunerea pentru ascultarea poruncilor lui Dumnezeu, este fărâdelege și duce la închinarea Diavolului. Faptul, că regula aceasta, a fost întonată și ridicată atât de pronunțat, cu ocazia școlării pregătitoare prin care Isus trebuia să treacă înainte de înălțarea lui cea mare, servește dovada definitivă, că Dumnezeu pretinde ascultare dela toți aceia, pe care vrea să-i înalțe. Cu privire la aceasta stă scris: „Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru că la vremea lui, El să vă înalțe. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândrii, dar celor smeriți le dă har”. — 1 Petru 5:6,7.

Pavel a declarat sub inspirație dumnezeiască, că Isus nu a căutat după aceia, ca să apuce după ceva lucru mai înalt, decât acela, pe care Dumnezeu a stabilit pentru el, și că el nu a apucat vre-o cale împotriva voinței lui Dumnezeu. De bună voie s'a supus voinței Părintelui. El a știut, că fără de știrea Părintelui său nu ar putea să vie asupra lui nici o persecuție, și din pricina aceasta cu bucurie a luat asupra sa. Aceasta a adus mare suferințe și dureri asupra lui, și în sfârșit o moarte plină de rușine. Prin toate experiențele acestea însă a învățat ascultare, și deoarece a învățat ascultarea, Iehova l-a ridicat la poziția cea mai înaltă din univers. „Să aveți în voi gândul acesta, care era în Cristos Isus. El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s'a desbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om. S'a smerit și s'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte

de cruce. Deaceia și Dumnezeu l-a înălțat nespun-
de mult și i-a dat numele, care este mai pe sus
de orice nume: pentru ca în numele lui Isus, să
se plece orice genunchi al celor din ceruri, de
pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să
mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că
Isus Cristos este Domnul". — Filipeni 2:5-11.

Isus a fost supus morții pe lemn, a fost coborât
de pe lemn și îngropat, și după trei zile, Dum-
nezeu l-a înviat din morți. Cu patruzeci de zile
mai târziu s'a suit la cer. Cristos Isus, cel uns
ca regele sau domnitorul împărăției drepte a lui
Dumnezeu, fi-va oare văzut sau nevăzut pe seama
oamenilor? El nu se va putea vedea de oameni,
deoarece ca om a fost omorât și din morți înviat
ca ființă spirituală. (1 Petru 3:18). Ochi omenești
nu pot vedea o ființă spirituală: o ființă spiri-
tuală pe seama omului este ca vântul. Omul poate
să observe mișcarea vântului, auzindu-l și sim-
țindu-l, dar vântul ca materie nu se poate vedea

cu simțurile omenești. Aceasta este ceea ce a ex-
plicit în principiu Isus lui Nicodim despre spiritul.
(Ioan 3:5-8). La învierea lui din morți Isus a fost
înviat ca ființă spirituală. După aceasta a apărut
invățărilor săi în făptura unui om, și anume
în diferite înfățișări. Probabil, ca la fiecare apa-
riție, a fost creat cât eun corp după trebuință.
Totuși niciodată nu a apărut în corpul lui glo-
rios spiritual. Dintre toți oamenii lui Pavel i s'a
dat posibilitatea, ca să vadă trupul acesta glo-
rios, de aproape. Pavel însă a văzut numai stră-
lucirea luminei ce se reoglindea dela Cristos, și
strălucirea luminei aceea a întrecut strălucirea
soarelui la miezul zilei. (Fapte 9:3; 26:13). A-
ceasta este în armonie precisă cu ceea ce a de-
clarat Isus despre întrebarea, dacă va fi văzut de
oameni ori nu ca ființă spirituală, în următoarele
cuvinte: „Peste puțină vreme lumea nu mă mai
vede”. — Ioan 11:19.

— W.T. din 1 Iulie 1932.

Scrisori de pe front

„Acum toată cinstea se atribuie lui Iehova“

Iubite frate Rutherford!

Te salut în numele lui Iehova și a funcționarului
său executor, a Regelui nostru care mereu înain-
tează. Te vei bucura să știi, că soldații din acest
colț al câmpului de bătălie zilnic înaintează sub
conducerea Domnului, și încă cu bucurie; pentru
că cum am putea altfel în această zi a bătăliei.
Cu siguranță trăim în ziua, când „prin stăruință
ne păzim sufletele”, totuși bunătatea Domnului ne
dă curaj nou, dacă rămânem credincioși.

Niciodată nu a fost atât de greu de a răspândi
literatură, cum ne spune și buletinul nostru din
urmă. Însă aceasta nu poate să micșoreze zelul
și curajul rămășiței lui Dumnezeu. Da eu cred,
că chiar contrarul s'a experiențat pe întreg fron-
tul. Când în zilele cele renumite din Cedar Point
ai citit capitolul 6 din Isaia, m'am minunat și am
cugelat, că cum am putea noi face să mergem
și „să astupăm urechile poporului acestuia”. To-
tuși azi este ușor de recunoscut. Atât de des am
venit la oameni, și cu cuvintele lui Ezechiel spun
ei acum: „Este un cântec frumos, însă nu ne
interesează”. Sau cum mi-a spus odată un grec:
„Dacă voi vedea, voi crede”.

Cu toată atitudinea aceasta a poporului, totuși
este îmbucurător, a fi un membru al organizației
lui Dumnezeu, o parte a Sionului fericit. Și ce
puhoi al adevărilor ni s'a dăruit! Intr'adevăr
noi nu umblăm în întunec, ci avem lumina
vieții! Și așa este logic, dacă ne uităm îndărăt
și vedem, cum s'au descoperit lucrurile spre în-
curajarea noastră chiar la timpul potrivit. Este
cea mai bună dovadă, că Iehova toate lucrurile
din Sion le conduce prin îngerii săi. Adeseori mă
cugel la aceea, că ce bucurie trebuie să ai în
inimă, după ce ai scris un articol despre un

text important al Scripturii, credința ta o gă-
sești întărită și vezi după aceea, că tuturora a
servit spre bine.

Am mai învățat încă ceva minunat: mărimea,
unitatea, și iubirea care domnește în Sion, unde
persoana oricărui om este cu totul nesocotită și
neluată în seamă. Aceasta desigur este ceva mi-
nunat; deoarece acum toată cinstea i se atribuie
lui Iehova.

Niciodată grupa noastră nu s'a bucurat de așa
pace. Lucrul înaintază calm, ca și cum ar fi uns.
Toți murmurătorii demult au ieșit din rândurile
noastre, tot așa și câțiva paraziți. Noi însă căutăm
să îndreptăm și să încurajăm toți genunchii slabi
și mânele slăbănogite. „Revistele” se studiază cu
îngrijire, și bătrânii în fiecare lună vin laolaltă,
ca împreună să studieze cu băgare de seamă „Re-
vista cea mai nouă. Aceasta este din cale afară
de binecuvântător. Fiecare punct este lămurit din
toate părțile, încât și pe frați îi poate conduce
la aceea, ca toate să le cunoască clar.

Cu plăcere ți-aș mai scrie, și să-ți raportez unele
lucruri spre lauda lui Iehova, însă vreau să în-
chei.

Cum multă iubire, sunt al tău serv în Sion.

H. L. Philbrick, Mass.

Ne înmulțește curajul

Iubite frate Rutherford!

Nu am dori ca să-ți răpim din timp nici o clipă
cu scrisoarea noastră, și totuși nu putem face alt-
fel decât să ne exprimăm mulțumirea pentru a-
nuarul, pe care chiar acum l-am primit. Ne
înmulțește curajul, ca să știm, că adevărul bine-
cuvântat în așa măsură înaintază la toate na-
țiunile pământului, și într'adevăr suntem recunos-
cători pentru aceea, că suntem privilegiați să avem
o mică parte la această mare lucrare.

În fiecare zi vă mulțumim Părintelui nostru cere-
resc pentru credințioșia la față de el și pentru
aceia, că nutrește pe rămășița la timp.

Cărțile „Viață” și „Profeție” asemenea ne-au cau-
zat o mare bucurie, ca și atunci, când am venit
la adevăr. Însă „Lumină” vol. 1 și 2 ne-au um-
plut inimile cu evlavie, cugetându-ne la aceia că
putem să fim găsiți vrednici la aceia, ca să înțe-
legem vedenia cea mare pe care Domnul a dat-o
apostolului Ioan pe insula Patmos! Aceasta era
cea mai minunată dintre toate, și aveam simțirea,
că aceasta trebuie să fie ultima, și ea sfârșitul
este aproape. Totuși în urmă venira articolele
despre cartea Esterei, și în urma „Justificare”.
Fiecare „Revistă” aduce chiar aceia mâncare, de
care avem nevoie: și așa simțim, că ni este împosi-
bil, ca să ne exprimăm mulțumirea în cuvinte,
și prin aceia căutăm să ni-o exprimăm, că ne
facem partea noastră mică din lucrul de mărturie
a împărăției.

Suntem atât de mulțumitori, că Domnul a în-
lăturat toate greutățile, cari voiau să ni se pună
în cale, și ne-a îngăduit, ca să fim de față la con-
gresul cel mare dela Columbus. Să fim de față
la actul când ni s'a dat un nume nou, era o
binecuvântare, pe care niciodată nu o putem uita.
Și acum dacă punem mărturia noastră și pe lângă
aceasta ne mărturisim ca „Mărtorii lui Iehova”,
dăm oamenilor de cugetat, și uită ca să întrebe:
„Sunteți dela Ruseliști?”

Să-și dea Domnul și pe mai departe în fiecare
ziuă putere și binecuvântare! Aceasta este rugă-
ciunea noastră.

Prin îndurarea Domnului suntem mărtorii săi,

Leona Alle și Dovie Nelson, Pionere

Recunoștință față de Iehova

Iubite frate Rutherford!

Oastea mărtorilor lui Iehova din Freetown
(Sierra Leone) dorește să-ți exprime recunoștința
față de Iehova și aprecierea ei pentru mâncă-
rile bogate, pe care i-a plăcut, ca să le împăr-
țească în cele două cărți „Lumină”. Chiar acum
am sfârșit studiul ambelor cărți, și cu unani-
mitate am primit numele nou, pe care ni l-a dat
Iehova; și noi ne bucurăm de ocazia, ca împreună
cu poporul lui, să avem parte la aceia, ca să dăm
organizației puternice de pe pământ a lui Satan,
un averliment.

Din toată inima ne folosim de privilegiul ser-
viciului, ca să purtăm vestea din ușă în ușă și
facem aceasta cu zel și devotament sincer față de
Regle nostru, care înaintează din biruință în bi-
ruință, și față de lucrul, care i-a fost împărțit.
Suntem hotărâți, ca să stăruim cu el și cu toți aceia
cari sunt din aceiaș credință scumpă, să luptăm

umăr la umăr, până ce lupta va trece, până
când dușmanul împreună cu organizația lui vor
fi nimicite pe deplin. Noi ne rugăm cu sinceritate
pentru toți, cari stau acum în lupta, și în deo-
sebi pentru tine, iubite frate, pe care Iehova la
aceia l-a pus, ca să conduci pe rămășița lui de
pe pământ.

Cu multă iubire și salutări calduroase.

Grupa Freetown.

Lumină la timp

Iubite frate Rutherford!

Cu plăcere îți trimit raportul pentru studiul fa-
miliei Bethel din Helsingfors, Finlanda, pe Fe-
bruarie 1932. În cursul lunii acesteia am conti-
nuit cu studiul cărții „Lumina”. Însă nu am
ajuns departe cu ea. Numai capitolul întâi l-am
studiat, însă toate aceste „introduceri” arată lă-
murit, că este lumină la timpul potrivit.

Cât de clar putem să înțelegem acum, că dife-
ritele „biserici” sunt diferitele etape a lucrului
dela 1871 încoace! Cum putem să recunoaștem
atât de clar legătura strânsă între Dumnezeu și
rămășița, văzând, ca lucrurile acestea le-a lăsat
să se serie cu secole înainte, cari acum înaintea
ochilor noștri tot în mai, mare măsură s'au îm-
plinit. Nouă ni foame și sete după alte descoperi-
ri, pe care ni le va mai da „Lumina”.

Cercetarea adunării era cum urmează: În 2 Fe-
bruarie 13 persoane, în 9 Februarie 12 persoane,
în 16 Februarie 16 persoane, în 23 Februarie 15
persoane.

Cu dorința, ca din îndurarea și cu ajutorul lui
Dumnezeu și pe mai departe să vestești vestea
împărăției cu curaj, rămân al tău frate în servi-
ciul său minunat,

Cero Nironen, secretar

Un ospăț din adevărurile mari descoperite

Iubite frate Rutherford!

Lucrătorii adevărați ai Domnului nu în zădar
umblă după pâine în acest timp de lucru in-
tensiv pe câmpul de luptă; și noi aici în casa
Bibliei ne nutrim cu adevărurile mari, care ne
sunt descoperite la studiul nostru dela Bethel,
într'adevăr ca un ospăț. Aceste adunări în cursul
lunii Februarie au fost vizitate de 12, 13, 13 și
10 frați.

Cu cât mai mult vai vine peste organizația în-
treagă a Diavolului, este cu atât mai bine. Noi
stăm cu totul împreună cu tine în lupta de nă-
vală.

Ai tăi frați,

Familia Bethel dela Stockholm.